

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: JUDr. J. W., soudní exekutorka
se sídlem P.
zastoupena advokátem Mgr. Janem Válkem
se sídlem Praha 8, Vítkova 247/7

**proti
žalovanému:** Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. MSP-43/2018-OED-KEU/14,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 7a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, (dále jen „exekuční řád“) žalobkyni vytkl následující pochybení:

– 106 EX 23311/10

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Dne 18. 1. 2018 byl žalobkyni doručen návrh povinného na odklad exekuce, přičemž tento byl exekučnímu soudu postoupen k rozhodnutí až dne 6. 2. 2018 (doručen spolu s exekučním spisem dne 7. 2. 2018). V exekučním řízení tak žalobkyně nezajistila dostatečnou kontrolu nad svým tehdejším zaměstnancem, v důsledku čehož nebyla dodržena lhůta daná § 54 odst. 7 exekučního řádu. Tím žalobkyně porušila povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 exekučního řádu.

– 106 EX 305/17

Exekuční návrh byl žalobkyni doručen dne 12. 1. 2017, přičemž žádost o pověření byla odeslána dne 30. 1. 2017, tento postup je v rozporu s § 43a odst. 1 exekučního řádu. Stejně pochybení bylo zjištěno v exekučním řízení sp. zn. 106 EX 102/17, kdy žalobkyně exekuční návrh obdržela dne 5. 1. 2017, přičemž žádost o pověření byla odeslána až dne 23. 1. 2017. V exekučním řízení žalobkyně nezajistila dostatečnou kontrolu nad svým tehdejším zaměstnancem, v důsledku čehož nebyla dodržena lhůta daná § 43a odst. 1 exekučního řádu. Tímto postupem žalobkyně porušila povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 exekučního řádu.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně v prvním žalobním bodě namítala formální nedostatky a nedostatky napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. Dle žalobkyně napadené rozhodnutí nesplňuje základní formální znaky správního rozhodnutí stanovené zákonem. Konkrétně napadené rozhodnutí neobsahuje označení, že se jedná o rozhodnutí, označení účastníků řízení, či další formální znaky, kterými se rozhodnutí běžně vyznačuje. Dále namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nezákonného procesu, kdy nebyla splněna poučovací povinnost o procesních právech a povinnostech, nebylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení, nebyl vymezen předmět řízení, nebylo nařízeno ústní jednání, nebyla informována o shromáždění podkladů pro rozhodnutí, nebylo umožněno vyjádřit se ke shromážděným podkladům před vydáním rozhodnutí, nebylo jí umožněno navrhopvat důkazy či jejich doplnění. Dle žalobkyně samotný způsob vedení řízení a neumožnění výkonu základních procesních práv má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
3. V druhém žalobním bodu namítala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Uvedla, že k zásahu do jejích práv rozhodnutím orgánu státní správy může dojít na základě splnění testu přípustnosti zásahu [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Iatridis v. Řecko], podle kterého (A) zásah orgánu veřejné moci musí být proveden na základě zákona, (B) za účelem naplnění legitimního veřejného zájmu, (C) musí zde existovat současný rozumný vztah proporcionality mezi prostředky užitými státní mocí a účelu, jehož realizace je prostředkem sledována a (D) zásah musí být přezkoumatelný. K tomu žalobkyně poukázala rovněž na nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2011, zn. Pl. ÚS 15/10. Žalobkyně nezákonnost zásahu do svých práv spatřovala v nesplnění podmínek pro přípustnost zásahu, zejména v nedostatku proporcionality zásahu veřejné moci.
4. Tvrdila, že udělení výtky je rozhodnutím zcela nepřiměřeným zejména ve vztahu k tomu, jaké účinky udělení výtky vyvolává. Udělení výtky má vliv mj. na případná budoucí kárná řízení. Udělená výtka je dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, výrazně přítěžující okolnost. Existence výtky signalizuje formálně konstatovanou vadu v chování či postupu exekutora, takže při

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

případném opakování, třebaže i jen drobnějšího poklesku bude možné očekávat vyvození přímé kárné odpovědnosti. Výtka může být jednou z významných skutečností posuzovaných v neprospěch soudního exekutora i v jiných souvislostech, kde posuzování kvality osobnosti a kvality profesní hraje významnou roli. K tomu žalobkyně odkázala na rozhodnutí kárného senátu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013-45.

5. Dále žalobkyně poukázala na závěr předmětného protokolu o kontrole, podle kterého lze shrnout, že úřad je veden s potřebnou péčí a na vysoké odborné úrovni. S ohledem na tento závěr byla žalobkyně toho názoru, že samo upozornění na zmíněné nedostatky v protokolu o kontrole bylo dostatečným krokem vedoucím k eliminaci těchto pochybení a následné udělení výtky bylo nadbytečné. Pokud by žalobkyně měla nést veškeré důsledky, jaké by pro ni výtka zcela nepochybně v budoucnu znamenala, bylo by to zcela nepřiměřeným zásahem do jejích práv a rovněž by to působilo zřejmý rozpor mezi výsledkem kontroly a uložením výtky, kdy na jedné straně byl výsledek kontroly pro žalobkyni pozitivní, a na straně druhé by měla žalobkyně nést veškeré negativní důsledky způsobené uložením výtky.
6. Dle žalobkyně její pochybení nedosahuje dostatečné závažnosti pro uchýlení se k udělení výtky. V případě exekučního řízení sp. zn. 106 EX 23311/10 se jednalo o prodlení v délce 12 dnů. V případě prodlení u exekučního řízení sp. zn. 106 EX 305/17 a 106 EX 102/17, se jednalo o prodlení v délce 3 dnů, přičemž posledním dnem lhůty byl pátek. V obou případech byly žádosti odeslány v pondělí. Jednalo se tak o prodlení jednoho pracovního dne, což dle žalobkyně výrazně snižuje závažnost celého pochybení. Pochybením nevznikla účastníkům ani třetí osobě žádná újma. Dle žalobkyně se v daném případě jednalo o drobné pochybení, na které postačovalo žalovaným upozornit.
7. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala porušení zásady legitimního očekávání a rovnosti dotčených osob. V rámci této námitky žalobkyně poukázala na § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a v této souvislosti na případ Mgr. P. F. Dle žalobkyně v tomto případě byla závažnost pochybení soudního exekutora a závažnost nedostatků v průběhu kontroly naprosto nesrovnatelná, přesto byla sankcionována identicky.

III. Vyjádření k podané žalobě a související vyjádření

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný poukázal na § 7a exekučního řádu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41. Dle žalovaného žalobkyně zaměňuje rozhodnutí v materiálním smyslu, které odpovídá definici uvedené v § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, s rozhodnutím vydaným ve správním řízení podle správního řádu.
10. Dle žalovaného napadené rozhodnutí splňuje veškerá kritéria dle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, když obsahuje výrok, popis věci včetně právního odůvodnění, jedná se o obvyklý formalizovaný postup, o kterém existuje příslušná dokumentace, a rozhodnutí je oznamováno exekutorovi a ostatním dohledovým orgánům. Žalobkyni byla zároveň dána možnost vyjádřit se ke kontrolním zjištěním, která jí byla následně vytknuta (viz žádost o vyjádření č. j. MSP-43/2018-OED-KEU/9). Poučení o opravném prostředku není dle žalovaného nutná součást rozhodnutí. Dle žalovaného napadené rozhodnutí splňuje všechny podmínky kladené na rozhodnutí v materiálním

smyslu a nevykazuje žádné vady, které by způsobovaly jeho nezákonnost. Takovými vadami není stížen ani postup žalovaného, který vydání napadeného rozhodnutí předcházelo.

11. K druhému žalobnímu bodu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 173/2015, v němž je konstatováno, že výtka je svou povahou nejmírnějším stupněm kárného opatření v obecném smyslu slova, jehož účelem je možnost flexibilně postihnout ty nedostatky, jež svojí menší závažností neodůvodňují zahájení kárného řízení. Dále opětovně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, s tím, že v předmětné věci konstatoval žalovaný tři drobnější porušení spočívající v nedodržení zákonem stanovených lhůt, tedy přesně takový typ porušení, který má být podle výše citované judikatury postihován výtkou. Zároveň žalobkyně nijak nezpochybnila ani nezpochybňuje, že k předmětným pochybením skutečně došlo. Za těchto okolností byl žalovaný přesvědčen, že uložení výtky bylo přiměřeným opatřením sledujícím legitimní veřejný zájem na řádnosti výkonu činnosti soudního exekutora. Skutečnost, že udělení výtky může být zohledněno v další činnosti dohledových orgánů a může na žalobkyni vrhat negativní světlo, je přitom logickým důsledkem porušení právních povinností z její strany a není proto způsobilé zpochybnit zákonnost a přiměřenost udělení výtky. Okolnost, že podle žalobkyně účastníkům exekučního řízení nevznikla újma, není rozhodná, neboť vznik takové újmy není podmínkou pro konstatování porušení zákona ani pro udělení výtky exekutorovi. Doplnil, že konstatování skutečnosti, že exekutorský úřad je obecně veden na vysoké odborné úrovni, nevylučuje zjištění dílčích drobnějších nedostatků v konkrétních exekučních řízeních, za něž může být udělena výtka.
12. Závěrem se žalovaný ohradil proti tvrzení žalobkyně, že jeho postup je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. K tomu odkázal na protokol o kontrole. K žalobkyní tvrzeným nedůvodným rozdíly v praxi žalovaného uvedl, že žalovaný při své dohledové činnosti důsledně dodržuje zásadu individuálního posuzování postupu soudního exekutora. Žalovaný byl přesvědčen, že postupoval plně v souladu se základní zásadou činnosti správního orgánu zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný ve své praxi postupuje striktně v souladu se zákonem, přičemž na pochybení soudních exekutorů vždy reaguje zákonem předvídaným způsobem. Poukaz žalobkyně na věc soudní exekutorky Mgr. P. F., Exekutorský úřad Ostrava, pak dle žalovaného není přílehlavý ze dvou ohledů. Pochybení soudní exekutorky Mgr. P. F. vykazovalo zásadní skutkové odlišnosti, neboť se týkalo otázky střetu zájmů a pochybení při realizaci dražby. Zároveň jednotlivé aspekty tohoto pochybení byly postiženy jak výtkou, tak kárným opatřením uloženým za soudem konstatované kárné provinění (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 14 Kse 1/2017-126).
13. V replice ze dne 18. 4. 2019 žalobkyně nesouhlasila s vyjádřením žalovaného týkajícím se formálních náležitostí materiálního rozhodnutí. K tomu poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, a ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, s tím, že žalovaný nesprávně vyvozuje dopad na formální náležitost správního rozhodnutí. Dále žalobkyně rozvinula své úvahy o nedostatku proporcionality zásahu, když zejména poukázala na to, že udělení výtky bylo nadbytečné a pozdní, když k napravení stavu již došlo a bylo k němu dospěno i méně invazivními prostředky poukázáním na drobné vady v postupu. Podmínka existence závažného stavu tak v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovala. Rovněž uvedla, že tvrzení

žalovaného o současném udělení výtky i kárného provinění Mgr. P. F. je nepravdivé. K tomu poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 14 Kse 1/2017-126.

14. Závěrem repliky žalobkyně namítla nicotnost napadeného rozhodnutí, a to pro nedostatek odůvodnění. Bez odůvodnění je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a tudíž nicotné. K tomu opětovně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41. Dále poukázala na § 77 odst. 1 správního řádu s tím, že nicotnost dovozuje i ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí nesplňuje ani základní formální znaky správního rozhodnutí stanovené zákonem a je pojato jako sdělení. Nelze je tak považovat vůbec za rozhodnutí.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 7a odst. 1 exekučního řádu drobné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora, drobné nedostatky v činnosti exekutorského kandidáta (dále jen „kandidát“) nebo exekutorského koncipienta (dále jen „koncipient“) nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi písemně vytkne.
18. Soud se předně zabýval námitkou nicotnosti, kterou žalobkyně uplatnila v replice ze dne 18. 4. 2019. Soud předesílá, že je dle § 76 odst. 2 s. ř. s. povinen přihlídnout k námitce nicotnosti z úřední povinnosti. Námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí se tak soud zabýval, přestože žalobkyně tuto námitku uplatnila po lhůtě stanovené § 72 odst. 1 s. ř. s. Soud napadené rozhodnutí neshledal nicotným. Napadené rozhodnutí vydal příslušný správní orgán v souladu s pravomocí udělenou mu exekučním řádem (viz § 7a odst. 1 exekučního řádu). Napadené rozhodnutí není vnitřně rozporným ani právně či fakticky neuskutečnitelným. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyni udělena výtka. Pokud pak jde o formální náležitosti rozhodnutí a absenci odůvodnění výtky, tj. skutečnosti, ve kterých žalobkyně spatřuje důvod nicotnosti napadeného rozhodnutí, soud odkazuje na níže uvedené vypořádání prvního žalobního bodu, ve kterém se zabýval formálními náležitostmi rozhodnutí o udělení výtky podle § 7a exekučního řádu.
19. K prvnímu žalobnímu bodu, ve kterém žalobkyně namítala formální nedostatky a nezákonnost napadeného rozhodnutí, včetně řízení, které mu předcházelo, soud poznamenává, že žalobkyně formulovala námitku v obecné rovině. Z žalobkyní uplatněné námitky tak není zřejmé, jaký konkrétní dopad do práv žalobkyně měly formální nedostatky napadeného rozhodnutí a tvrzená nezákonnost procesu vydání tohoto rozhodnutí, respektive čím konkrétně byla žalobkyně zkrácena na svých právech. Soudu tak nezbylo než se uvedenou námitkou taktéž zabývat jen v obecné rovině.
20. K uvedené námitce soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 4 As 173/2015 – 31. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „přestože výtka je svojí povahou rozhodnutím správního orgánu, její specifický charakter

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vylučuje aplikaci klasického správního řízení podle části druhé a třetí zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ... Právní ustanovení týkající se výtky je ale ve vztahu k obecným pravidlům o kárném řízení speciální (srovnej např. § 7a a § 121 odst. 1 exekučního řádu nebo § 88a a § 90 zákona o soudech a soudcích) a upravuje její uložení zcela mimo standardní kárné řízení. Tato zvláštní úprava odpovídá účelu výtky jako neformalizovaného „manažerského“ nástroje řešení méně závažných pochybení. Efektivní využívání výtky vedoucím či dohledovým orgánem je totiž myslitelné pouze za podmínky, že zůstane zachována určitá neformálnost jejího ukládání. Pokud by totiž uložení výtky podléhalo formálnímu správnímu řízení, tento institut by vedle kárného řízení před Nejvyšším správním soudem postrádal svůj smysl... Jelikož ale jakákoli činnost veřejné moci musí podléhat zákonným omezením (srovnej čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny), musí se uplatnit při i ukládání výtky základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 až § 8 správního řádu (srovnej § 177 odst. 1 správního řádu). Jejich aplikací jsou – s ohledem na neformální povahu výtky – dostatečně zajištěna práva adresáta aktu proti případné libovůli správního orgánu.“ (podtržení provedl zdejší soud). Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný je při výkonu dozoru podle § 7a exekučního řádu povinen dostát toliko povinnostem vyplývajícím pro něj ze základních zásad činnosti správních orgánů upravených v § 2 až § 8 správního řádu.

21. Aplikací výše uvedených závěrů na projednávaný případ soud dospěl k závěru, že na výtku udělenou podle § 7a exekučního řádu se nevztahuje § 67 a násl. správního řádu upravující obsahové a formální náležitosti správního rozhodnutí, ale pouze základní zásady činnosti správních orgánů upravené v § 2 až 8 správního řádu. Formální náležitosti výtky je tak nutno posuzovat pouze a jenom s ohledem na tyto základní zásady a dále s ohledem na pojetí výtky jako neformálního manažerského nástroje řešení méně závažných pochybení. Dle náhledu soudu lze z tohoto východiska pro formální náležitosti výtky dovodit pouze to, že z rozhodnutí o udělení výtky musí být vždy patrné, (1) že se jedná o výtku, (2) že tato výtka byla udělena podle § 7a exekučního řádu, (3) jaké osobě, respektive exekutorovi byla výtka uložena, (4) jaká ustanovení exekučního řádu, případně jiného právního předpisu byla jednáním exekutora porušena a (5) na základě jakých skutečností žalovaný dospěl k závěru o porušení povinností exekutora, tj. stručné odůvodnění. Jiné požadavky na formální náležitosti výtky (např. výslovné označení, že se jedná o rozhodnutí, podrobné odůvodnění výtky, poučení o opravném prostředku, apod.) nelze vzhledem k pojetí výtky a základním zásadám činnosti správních orgánů dovozovat. Výše uvedené je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal v případě formálních náležitostí na minimální standard výtky a stručnost odůvodnění.
22. Napadené rozhodnutí výše uvedené náležitosti splňuje. Z napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačně patrné, že se jedná o výtku. Zároveň z napadeného rozhodnutí plyne, že tato byla udělena podle § 7a exekučního řádu žalobkyni (viz adresát výtky). Dále z napadeného rozhodnutí vyplývá, že výtka byla žalobkyni uložena za zjištěné nedostatky spočívající jednak v nedodržení lhůty podle § 54 odst. 7 exekučního řádu a dále v dvojím nedodržení lhůty dané § 43a odst. 1 exekučního řádu. Konkrétně žalobkyně v případě spisu sp. zn. 106 EX 23311/10 postoupila návrh povinného na odklad exekuce soudu dne 6. 2. 2018, přestože jej obdržela dne 18. 1. 2018. V případě spisů sp. zn. 106 305/17, respektive sp. zn. 106 EX 102/17 žalobkyně odeslala žádost o pověření dne 30. 1. 2017, respektive dne 23. 1. 2017, přestože jí byl návrh doručen dne 12. 1. 2017, respektive dne 5. 1. 2017. Dle náhledu soudu tak napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky kladené na neformální manažerský nástroj méně závažného pochybení, včetně stručného odůvodnění.

23. Pokud jde o proces udělení výtky i v tomto případě považuje soud za rozhodné, že se podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 4 As 173/2015 – 31, při ukládání výtky uplatňují pouze základní zásady činnosti správních orgánů upravené v § 2 až § 8 správního řádu. Udělení výtky tak nepodléhá procesu upravenému v části druhé a třetí správního řádu. Žalobkyně v podané žalobě blíže nekonkretizovala, jaké procesní právo jí bylo upřeno, když obecně poukazovala na práva účastníků správního řízení. Za tohoto stavu věci považoval soud za rozhodné zejména znění § 4 správního řádu zabývající se zásadou součinnosti s dotčenými osobami. Z hlediska procesu udělení výtky lze z této zásady vyvodit pro žalovaného povinnost informovat žalobkyni o kontrole prováděné žalovaným a povinnost umožnit žalobkyni vyjádřit se ke zjištěním nedostatkům.
24. K naplnění uvedených povinností soud z obsahu správního spisu předloženého žalovaným zjistil následující: Podáním ze dne 5. 6. 2018, č. j. MSP-43/2018-OED-KEU/1, žalovaný oznámil žalobkyni, že dne 14. 6. 2018 bude provedena kontrola exekučního úřadu. Podáním ze dne 11. 7. 2018, č. j. MSP-43/2018-OED-KEU/9, žalovaný požádal žalobkyni o vyjádření mj. ke spisu sp. zn. 106 EX 23311/10, a to konkrétně z jakého důvodu byl návrh na odklad exekuce, doručený dne 18. 1. 2018, předložen exekučnímu soudu až dne 6. 2. 2018, a v případě spisu sp. zn. 106 EX 305/17 a 106 EX 102/17 k vyjádření k prodlení při zaslání žádosti o pověření exekuce. (106 EX 305/17 – exekuční návrh doručen dne 12. 1. 2017, žádost odeslána dne 30. 1. 2017; 106 EX 102/17 – exekuční návrh doručen dne 5. 1. 2017, žádost odeslána dne 23. 1. 2017). K uvedeným zjištěním se žalobkyně vyjádřila v podání ze dne 23. 7. 2018. Dne 15. 8. 2018 žalovaný odeslal žalobkyni protokol o kontrole, která proběhla dne 14. 6. 2018. Zároveň žalobkyni poučil, že proti protokolu o kontrole lze podat námitky ve lhůtě 15 dnů. Žalobkyně námitky vůči protokolu o kontrole neuplatnila. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
25. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně byla o provedené kontrole informována a zároveň bylo žalobkyni opakovaně umožněno vyjádřit se ke zjištěným nedostatkům. Soud tak má za to, že žalovaný splnil povinnosti, které jsou kladeny na proces udělení výtky dle základních zásad činnosti správních orgánů upravených v § 2 až § 8 správního řádu, respektive, že žalobkyni bylo umožněno uplatnit procesní práva, které pro ni vyplývají z výše uvedených základních zásad.
26. K druhému žalobnímu bodu soud sděluje, že rozsudek ESLP ve věci Iatridis v. Řecko, ze kterého žalobkyně dovozuje nutnost splnění testu přípustnosti zásahu, nepovažuje soud pro posouzení věci za relevantní. Uvedený rozsudek se týkal zcela odlišné skutkové a právní situace, konkrétně zásahu do práva pokojně užívat majetek. S ohledem na skutkovou a právní odlišnost tohoto případu od případu projednávaného ESLP nelze závěry ESLP bez dalšího vztahovat na projednávaný případ. Ze stejných důvodů, tj. odlišná skutková a právní situace, nelze na projednávaný případ vztáhnout náleznost pléna Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2011, zn. Pl. ÚS 15/10. V uvedeném případě se Ústavní soud zabýval návrhem na zrušení § 43 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, upravujícího možnost podat odvolání proti rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu v případě rozhodnutí o kárném provinění. Ústavní soud se tedy nezabýval povahou výtky, když zákon č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, možnost udělení výtky ani neupravuje.
27. K tvrzení žalobkyně o nepřiměřenosti výtky soud uvádí, že žalobkyni popisované důsledky udělení výtky, a to zejména, že výtka může být zohledněna v případném dalším kárném řízení, je plně v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými

v rozsudku ze dne 27. 11. 2015, č. j. 4 As 173/2015 – 31. Podle tohoto rozsudku „*Výtka není tak závažným opatřením jako snížení platu či odvolání z funkce – nepostihuje majetek či svobodu, ale toliko čest, čímž se podobá důtce. Uložená výtka je do jisté míry formalizovanou informací o tom, že došlo ze strany exekutora (resp. soudce, státního zástupce nebo notáře) k určitému pochybení. To samo o sobě může vyvolat ve třetích osobách pochybnosti, podle povahy konkrétního provinění, ohledně profesní odbornosti nebo osobnostních kvalitách výtka postiženého. Ne nadarmo se traduje, že důvěryhodnost a bezúhonnost se budují dlouho, ale je možné je ztratit v jediném okamžiku. Výtka může dále působit například i jako překážka v kariérním postupu a může být přítěžující okolností v případném dalším kárném řízení. Představitelná je i situace, kdy bude výtka zneužívána k dehonestování či šikanování postiženého*“. Obecné důsledky udělené výtky, na které žalobkyně v podané žalobě poukazuje, však samy o sobě nemohou způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

28. K tvrzení žalobkyně, že její pochybení nedosahuje dostatečné závažnosti pro udělení výtky, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Výtka stojí svou povahou někde uprostřed tří možných opatření, jimiž disponuje příslušný dohledový orgán po zjištění porušení profesních povinností dotčené osoby. Jde o opatření v obecném smyslu tohoto slova, rozumíme-li jím reakci na jakékoliv porušení povinností příslušníka dané profese zakládající jeho odpovědnost. Účelem výtky je možnost flexibilně postihnout takové nedostatky a poklesky, jež svojí menší závažností neodůvodňují zahájení kárného řízení. V praxi se zpravidla jedná o kratší a ojedinělé průtahy v řízení, drobná porušení procesních předpisů, drobné poklesky v chování, které odporují profesním etickým zásadám (např. nevhodné chování vůči účastníkům řízení a dalším osobám, ojedinělé požití alkoholu v pracovní době apod.)*“.
29. V projednávaném případě byly zjištěny 3 případy nedodržení lhůty dle exekučního řádu ze strany žalobkyně, a to dle § 54 odst. 7 exekučního řádu a dle § 43a odst. 1 exekučního řádu. Konkrétně se jednalo o nedodržení lhůty k postoupení návrhu na odklad exekuce a žádosti o pověření příslušnému soudu. Nedodržení lhůty k předložení věci soudu žalobkyně v žádném ze žalovaných zjištěných případů nezpochybňovala, když ve všech případech připustila, že se jednalo o pochybení zaměstnanců exekutorského úřadu (viz podání vyjádření žalobkyně ze dne 23. 7. 2018). Při posouzení charakteru žalovaným zjištěného pochybení soud považoval za rozhodné, že se jednalo o 3 zjištěná pochybení, přičemž ve všech případech zjištěného porušení exekučního řádu nebyla dodržena lhůta k předložení věci soudu, která se počítala na kalendářní (nikoliv pracovní) dny. Jednalo se tak o věci, které měly být ze strany exekutorského úřadu řešeny bezodkladně. V případě porušení § 54 odst. 7 exekučního řádu došlo k překročení lhůty k předložení návrhu soudu o takřka dvojnásobek původní doby, kdy na místo 7 denní lhůty byl návrh na odklad exekuce předložen soudu až po uplynutí dalších 12 dnů. Soud podotýká, že při výkladu § 54 odst. 7 exekučního řádu, respektive lhůty k postoupení návrhu na odklad exekuce přihlédl ke znění § 55 odst. 1 a 3 exekučního řádu. Uvedené ustanovení upravuje zastavení exekuce včetně lhůty, ve které má být tento návrh soudu postoupen. V obou uvedených případech § 55 exekučního řádu je nutno návrh na zastavení exekuce postoupit soudu ve lhůtě určené k rozhodnutí exekutora. Jestliže v případě zastavení exekuce má exekutor rozhodnout o návrhu v určité lhůtě, nebo v téže lhůtě postoupit věc soudu, není dán žádný důvod domnívat se, že by v případě návrhu na odklad exekuce mělo být postupováno jinak, respektive že by návrh na odklad exekuce měl být soudu postoupen v jiné, samostatné lhůtě. V případě porušení § 43a odst. 1 exekučního řádu došlo v obou případech k překročení exekučním řádem stanovené 15 denní lhůty o 3 dny. Na výše uvedeném

závěru nemůže nic změnit tvrzení žalobkyně, že 15. den připadl na pátek, a tedy že se jednalo o prodlení 1 pracovního dne. Jak soud uvedl výše lhůta stanovená v § 43a odst. 1 exekučního řádu je počítána na kalendářní, nikoliv pracovní dny, žádost exekutora o pověření a nařízení exekuce by tak exekutorem měla být příslušnému soudu předkládána ve stanovené lhůtě a bez zbytečného prodlení. Navíc žalobkyně ve všech výše uvedených případech zjištěného porušení exekučního řádu neuvedla žádné objektivní skutečnosti, které by jí bránily v postoupení věci, případně k zaslání žádosti soudu ve stanovené lhůtě, když připustila, že se jednalo o pochybení jejího zaměstnance. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě byla žalovaným zjištěna 3 porušení exekučního řádu, respektive 3 nedodržení lhůty stanovené zákonem, přičemž ve všech případech se jednalo o lhůtu počítanou na dny, dále protože žalobkyni v dodržení lhůty stanovené exekučním řádem nebránila žádná objektivní skutečnost a konečně s přihlédnutím ke skutečnosti, že v případě porušení § 54 odst. 7 exekučního řádu došlo k překročení lhůty o cca dvojnásobek stanovené doby, má soud ve shodě s žalovaným za to, že tato 3 porušení exekučního řádu ve svém souhrnu naplňují podmínky drobného porušení procesních předpisů. Soud zdůrazňuje, že pro posouzení věci považoval za rozhodné vedle charakteru zjištěných porušení exekučního řádu zejména jejich souhrn. V souhrnu (nikoliv jednotlivě) tak soud shledal naplnění podmínky drobného porušení procesních předpisů. Udělení výtky tak bylo přiměřené.

30. Námitku žalobkyně, podle které jejím pochybením nevznikla žádnému z účastníků újma a dále že závadný stav byl napraven před vydáním napadeného rozhodnutí, nepovažuje soud za relevantní. Dle náhledu soudu nelze ze základních zásad činnosti správních orgánů dovodit, že by se exekutor mohl ze zjištěného drobného porušení právních předpisů vyvinut v situaci, kdy by nevznikla účastníkům řízení újma nebo v případě následného napravení závadného stavu. Ostatně uvedené skutečnosti ani neumožňují exekutorovi zprostit se odpovědnosti za kárný delikt (viz § 116 odst. 15 exekučního řádu). Především však soud považuje za podstatné, že žalobkyně v době zjištěného překročení lhůt stanovených exekučním řádem nepřijala opatření, která by zamezovala nedodržení lhůt exekučním řádem, když tato byla přijata až poté, kdy byla žalovaným uvedena pochybení zjištěna a žalovaný žalobkyni na tato pochybení upozornil (viz vyjádření žalobkyně ze dne 23. 7. 2018). Nelze tak mít za to, že by byly případně splněny podmínky stanovené § 116 odst. 15 exekučního řádu.
31. K poukazu žalobkyně na závěr vyplývající z protokolu o kontrole, podle kterého lze shrnout, že je úřad veden s potřebnou péčí a na vysoké úrovni, soud uvádí, že žalobkyně citovala závěr protokolu o kontrole neúplně. Do závěru protokolu o kontrole, která proběhla dne 14. 6. 2018, žalovaný uvedl následující *„Lze shrnout, že úřad je veden s potřebnou péčí a na vysoké odborné úrovni. V postupu soudní exekutorky byly ojediněle zjištěny drobné nedostatky. Soudní exekutorka by se měla zaměřit na kontrolu svých zaměstnanců, aby nedocházelo k prodlení při vyřizování procesních podání a aby byly dodrženy veškeré lhůty dané zákonem. Kvitujeme, že soudní exekutorka promítla do chodu úřadu výzvu dohledového orgánu z předchozí kontroly“*. Ze závěru protokolu o kontrole tak vyplývá, že žalovaný v postupu žalobkyně shledal i ojedinělé drobné nedostatky. Protože se žalovaný v závěru protokolu o kontrole neomezil pouze na tvrzení o vedení úřadu s potřebnou péčí a na vysoké úrovni, když poukázal i na drobné nedostatky, které následně konkretizoval a žalobkyni vyběděl ke kontrole zaměstnanců, soud s ohledem na úplné znění závěru kontrolního protokolu nepovažoval udělení výtky z důvodu závěru protokolu o kontrole za nepřiměřené.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

32. Rovněž třetí žalobní bod neshledal soud důvodným. V rámci žalobní námitky, podle které došlo k porušení zásady legitimního očekávání a rovnosti dotčených osob, žalobkyně poukázala na jediný příklad, konkrétně případ Mgr. P. F. Žalobkyně v podané žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozovala srovnatelnost pochybení žalobkyně a Mgr. P. F. Dle názoru soudu nelze projednávaný případ s případem Mgr. F. nikterak srovnávat, a to s ohledem na zcela zásadní skutkové odlišnosti. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 14 Kse 1/2017-126, totiž vyplývá, že Mgr. P. F. byla kárným žalobcem (předseda Okresního soudu v Ostravě) viněna ze 3 skutků, a to (1) z podnikání v rozporu s exekučním řádem, (2) z toho, že umožnila jako akcionářka obchodní společnosti účast na dražbě konané ve svém exekutorském úřadu a (3) z toho, že nedohlédla na to, aby nebylo manipulováno s výší učiněného nejvyššího podání, respektive neučinila potřebné kroky k vyšetření tohoto incidentu. Nejvyšší správní soud skutek uvedený pod bodem (3) vyloučil k samostatnému projednání, neboť považoval za vhodné vyčkat výsledků trestního řízení. Ve vztahu ke skutku (2) Nejvyšší správní soud zastavil řízení, neboť za tento skutek byla Mgr. P. F. již postižena výtkou. V případě skutku uvedeného pod bodem (1) byla žalobkyně shledána vinou závažným kárným proviněním, a byla jí uložena pokuta. S ohledem na zcela zásadní odlišnost ve skutkovém stavu a dále okolnost, že k projednání skutku uvedeného pod bodem (2) nedošlo pouze z důvodu, že za tento skutek byla již žalobkyně potrestána výtkou, přičemž právní předpisy zakazují dvojí postih za tentýž skutek, soud nepřisvědčil námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. srpna 2021

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.